

DIDO HALÁLA.

(AENEIS IV.)

Szörnyű tervétől szilajulva reszket
S forgatja Dido vérhálós szemét.
Orcáira sötét foltok verődnek,
Meg elhalványul a halál előtt.
Őrjöngve fut a ház belső terére
S az ott emelt máglyára lép, kivonja
A dardán kardot... Óh, más célra szánták
Egykor vasát! De Aeneas ruháit
Meglátva és a jól ismert nyugágyat,
Megáll egy percre; fártóztatja őt
A könnyek árja s az emlékezés.
Az ágyra omlik s így beszél utólszor:
„Ti édes holmik! oly drágább nekem,
Amíg engedte isten és a végzet,
Közétek hoztam árva lelkemet;
Hadd jeljek itt menekvést kinjaimtól.
A sors-rendelte pályát megjutottam,
S a föld alá tér most fenséges árnyam.
Várost emeltem, lényeset, nagyot,
Láthattam bátyáit; bosszúm megálltam:
Férjem vesztéért bátyám meglakolt.
Óh boldog, boldog én! csak partjaimra
Ne jöttek volna trójai hajók!“
Így szól, majd arcát vánkosába rejtve
Kiáltja: „Hát bosszulatlan halok meg?!
De haljak így... Óh így lesz jó leszállnom
Az árnyakhoz! Kegyetlen Aeneas.
Hadd nézze, lássa jól máglyám tüzét
A mély tengerről és vigye magával
Halálom képét zordon jóslélül!“
Míg így beszél, látják cselédei,
Egyszerre kardja villan,... összerogy:
Habos vér a vason, vérszenyű kezén.
A csarnokot vad lárma tölti be;
Száguld a hír a döbönt városon;
Sírás, jajongás, asszonyi sikoltás
Kél mindenütt, s az iszonyú síralmat
A mennyég boltozatja veri vissza.
Mint hogyha Carthagot vagy ős Tyrust
Berontó ellenség pusztítaná;
S lángok gomolygának vad-dühödten
Házaknak, templomoknak ormain.

(Budapest.)

Fordította: SZEMKŐ ALADÁR.